

Háy János:
HANGOK ÉS SZÍNEK *(részlet)*
Körkép 2022, Magvető, Budapest. 144. oldal

Sokan vagyunk, és mindenütt megbújunk, megbújunk a folyosó végén, a kert sarkában. Nem látja a nevelő, hogy mit csinálunk. Amikor elbújunk, szabadok vagyunk. Csak azok látnak, akiknek látni meg van engedve., mondjuk, az isten. Az isten olyan, hogy belenéz a levegőbe, és látja ott az embereket. Azokat is, akik már nincsenek, mert meghaltak, vagy másik nevelőintézetbe helyezték őket, mint a testvéremet. Amikor elbújok, vele játszok. Nagyon jól lehet vele játszani, mert ő a testvérem, nem idegen. Az a rossz, hogy azt kell gondolni az idegenekről, hogy nem idegenek, arról a házról, ahol lakunk, hogy otthon vagyunk, pedig nem vagyunk otthon. Otthon akarok lenni, ezért bújok el, elbújok a nevelőtanár elől, elbújok az épület elől, elbújok a kert elől, elbújok minden elől, mert ott van az én otthonom. Ott mindenki olyan, mint én vagyok. Mi vagyunk az ég és a föld, mi vagyunk a mindenki, akiket megölelt a mindenség.